

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 385. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787569696/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Opføre alfer snart en dans;
Af natten vil en verden stige,
Der er et billed på dit rige.

Med dyb beundring længst vi så
Dig vejen til dit rige gå,
Hvor du, Titania på tronen,
Til sandhed stempler illusionen.
Vor hylding, sendt dig i vor sang,
Er hellig gæld og dybfølt trang.
Og tonen, ført på nattens vinger,
Hengivne hjerters slag dig bringer.

Da sangen var tilende, udbragte mine mange unge ubekendte venner et rungende leve! og skiltes stille ad. Bredgaden og de tilstødende gader var aldeles opfyldt af mennesker, der gennem den lukkede port lyttede til sangen. Det var mig som sagt en glæde, at denne smigrende hylding fulgte ovenpå den første. Den danske klasse havde derved ligesom sat sit stempel på, at man følte en trang til at vise mig en udmærkelse. Og dette var ikke et øjeblik opblussen, men forberedt med velberåd hu. De af denne aftens forsamling, som endnu lever, og som i årenes løb ikke har angret, at de bidrog til en mig uforglemmelig hædersbevisning, bringer jeg her gennem disse blade min hjertelige tak.

Der havde desværre i det sidste par år hos adskillige af herrerne ved teatret udviklet sig en vis misundelsesfølelse imod mig. At min gamle forfølger, Nielsen, stod i spidsen herfor, behøver jeg ikke at fortælle. Hans forfølgelse havde nu fået en basis at støtte sig til, idet han nemlig følte sig oprørt over, at publikum gjorde for meget af mig og for lidt af hans kone. Under denne form forekom det ham ædelt at harmes over enhver udmærkelse, der vist mig. Jeg for min del og mange med mig tvivlede imidlertid intet øjeblik på, at det ikke var hans kones sag, der lå ham på hjerte, men hans egen. Det er i det hele taget ret karakteristisk, at jeg på min hele teaterbane aldrig har lidt det mindste ved damernes skinsyge over den stilling, jeg indtog ved teatret, men kun ved herrerne. Hvorledes dette lader sig forklare, vil jeg længer hen udtale mig om, når jeg gennemgår den hele stands moralske